

ordentlig stor Rolle for disse Forretningers hele økonomiske Stilling. Selv ude fra Provinserne lyder der svære Nødraab fra Teaterdirektøerne, endogaa helt ovre fra Ringkøbing, ogsaa der er det galt. Jeg tror endogaa, at Provinselskaberne i det hele snarest ere endnu uheldigere stillede end de københavnske Teatre. For naar vi nu ogsaa faa forhøjede Jernbanetakster, vil denne Takstforhøjelse spille en ikke ringe Rolle for Rejseudgifterne for de mange Provinselskaber, der rejse fra By til By. Der er sikkert meget i disse Klageraab, og jeg tror ikke, vi her i Rigsdagen skulle lukke vore Øren helt til for dem.

Endnu vil jeg kun sige et Par Ord om Konsekvenserne af dette Forslag. Jeg er bange for, at hvis det bliver til Lov, ville vi maaske en anden Gang gaa videre ad samme Vej, for hvis man nu skal betale Skat for at se et Skuespil paa et Teater, hvorfor skal man saa ikke ogsaa betale Skat for at høre en Kunstner læse op? Hvorfor skal man have Lov til at læse „Hakon Jarl“ eller „Købmanden fra Venedig“ uden at betale Skat for det eller at høre dem blive oplæste af en Skuespiller, maaske fra det kgl. Teater, eller en Mand, der har været Skuespiller der? Var det ikke ogsaa ganske naturligt at lægge en Skat paa Oplæsning, paa Udstilling af Malerier eller paa Bøger, hvilket jo ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem for 13de Kreds (Meyer)? Det er de Konsekvenser, jeg er bange for, hvis vi komme i Drift i den Retning. Vi ere ganske vist fra gammel Tid lidt inde paa Vejen, saa det er ikke nogen helt ny Vej for os, men hvis vi komme videre frem paa den Vej, vil det sikkert drage den Slags Konsekvenser med sig.

Jeg maa altsaa paa det indstændigste fraraade Tingets Medlemmer at fremme dette Lovforslag. Det er daarlige, urigtige Principper, der ligge til Grund for det, og mit Parti vil stemme mod det og arbejde mod det efter bedste Evne.

Jeg har Lyst til, inden jeg slutter, at knytte et Par Bemærkninger dels til dette Forslag, dels til det, vi have behandlet i Gaar og i Dag, hvis jeg maa have Lov dertil, men jeg kan for Resten ogsaa godt knytte dem til dette Forslag. Det er ikke vanskeligt at finde en Forbindelse mellem de to Forslag. Jeg har allerede nævnt en, men der er ogsaa den, at det ene Forslag drejer sig om at skaffe Penge til Musik, det andet om at lægge Hindringer i Vejen for Musikydelser og Musiknydelser. Det er en Mod-sætning (*Konseilspræsidenten*: Stem saa for det første). Nej, det vil jeg ikke, og jeg

kan heller ikke forstaa, at det ærede Medlem for 13de Kreds kunde have saa mange Ord tilovers for Militærmusikken. Der er dog ingen Tvivl om, at den bidrager til at kaste noget af et Skønhedsslør hen over hele det hule Militærvæsen. Det er dette Slør, vi skulle have revet bort, i hvad Skikkelse det end viser sig; om det saa er den dejligste Musik, skal det dog væk, for at Befolkningen kan komme til at se, hvad det er for en mager og hul Benrad, der skjuler sig bagved.

Her er altsaa Tale om, at vi skulle have nogle Penge ind, vi er jo daarligt stillede, der er stor Underbalance i Statskassen, og vi maa nu stile efter efterhaanden at faa raadet lidt Bod derpaa. Jeg vil for det første sige, at de Skatteprincipper, som vi have fulgt nu i en Aarrække, for mig staa som ganske misvisende og i Bund og Grund urigtige. Der er en Sætning, som har været udtalt mangfoldige Gange i den sidste halve Snes Aar eller mere, naar der har været Tale om Skattepolitik, nemlig den, at man skal lægge Skatten, hvor Skatteevnen er. Det er en falsk og misvisende Sætning, og det er en daarlig Moral, den udtrykker. Thi det er i Virkeligheden en ren Røvmoral, det er det samme som at sige: Der, hvor man kan opdage de mange Penge, og hvor der er noget at faa, der tager man det, og nu har man ogsaa her opdaget, at der maaske kan pilles lidt af Teater, Musik, Forestillinger o. s. v., og saa slaar man straks Kloen i det, men man spørger ikke om, med hvad Ret man gør dette, hvilken juridisk og navnlig moralsk Ret man har til at gøre det. Jeg mener, vi maa ind paa en helt anden Linie i vor Skattepolitik end den, vi hidtil have fulgt, saa at dette ikke bliver vor Ledestjerne, at tage Skatten, hvor Skatteevnen er, men saaledes at vi siger: Skat, hvor Skattepligten er. . . . (*Konseilspræsidenten*: Men naar Evnen ikke er der) . . . ja, selvfølgelig vil der kunne være saadanne Tilfælde, men der kan jo i saa mange Forhold indtræffe Undtagelser, hvor man ikke kan føre en Lov igennem. Men naar man kommer ind paa en retfærdig Skattepolitik, der vil bidrage til at hjælpe os paa Fode igen og hjælpe os til at løse mange af de sociale Spørgsmaal, vil der blive færre og færre Tilfælde, hvor Skatteevnen mangler der, hvor Skattepligten er.

Jeg vil endvidere med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal sige, at vi i anden Henseende have ført en daarlig, uforsvarlig Finanspolitik, idet vi nu i en Aarrække have levet paa Kredit. Det er jo saaledes,